

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/6/2015
Identifikačné číslo spisu:	9512100048
Dátum vydania rozhodnutia:	13.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9512100048.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabina na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. júna 2017, v trestnej veci proti obžalovanému V. A. a spol. pre pokračovací zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 356 Tr. zák., o odvolaniach obžalovaných V. A., S. U., K. D., U. G., O. P., K. Y. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 11. marca 2014, sp. zn. BB-3T/13/2012 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 11. marca 2014, sp. zn. BB-3T/13/2012 z r u š u j e s a v časti vo vzťahu k obžalovanej U. G..

Obžalovaná U. G., nar. XX. M. XXXX,
bytom N., S. X,

podľa § 285 písm. b/ Tr. por. pre skutky v bodoch 1/ a 4/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 11. marca 2014, sp. zn. BB-3T/13/2012 právne kvalifikované ako pokračovací zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 356 Tr. zák., ktorých sa mala dopustiť tak, že

1/ v období najneskôr od augusta 2007 do novembra 2007 v úmysle získať finančný zisk, umožnili najmenej jedenástim občanom Ukrajiny (N. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. F., N., N. XX, X., T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. F., N. XXX, X., T. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., F. F., Z. XXX, X., S. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., S., ul. S. XX/X, X., G. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., C. XXXX, X., K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. P., H. F., G. XX, X., U. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., F. F., X., O. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. F., M., S. XX A, X., O. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., S., ul. S. XX/X, X., Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., F. F., G. XX, X., Z. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. P., F. F., N. XX, X.) nedovolené zotrvať a nedovolené sa zamestnať na území Slovenskej republiky tým spôsobom, že S. U., ktorý bol splnomocnený konať v mene obchodnej spoločnosti U. Z., s.r.o., týmto občanom Ukrajiny ponúkol zabezpečenie ubytovania a dobre platenej práce na území Slovenskej republiky, a po ich príchode na územie Slovenskej republiky im zabezpečil ubytovanie v okrese Žilina a zadelil ich v rozpore so zákonom

č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnaní ako pomocných robotníkov v prevádzke pekárne obchodnej spoločnosti A. a.s., so sídlom G. XX, XXX XX R. - N., IČO: XX XXX XXX, pričom po vykonaní kontroly Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru v Žiline a Inšpektorátu práce Žilina v prevádzkových priestoroch obchodnej spoločnosti A. a.s. bolo vyššie uvedených jedenásť občanov Ukrajiny na základe právoplatného rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v Žiline sp. zn. UHCP/RHCP-BB-CP-ZI-AV-2007 zo dňa 08.11.2007, podľa § 57 ods. 1 písm. c) bod 7 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, administratívne vyhostených z územia Slovenskej republiky, pretože na území Slovenskej republiky sa zdržiavali bez oprávnenia na pobyt a pracovali bez povolenia na zamestnanie vydaného v zmysle zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti. Za pracovné výkony občanov Ukrajiny obžalovaní postupne zinkasovali od uvedeného podnikateľského subjektu na podklade štyroch faktúr, ktoré v mene obchodnej spoločnosti U. Z., s.r.o., so sídlom Z. XX, XXX XX N., IČO: XX XXX XXX vystavila U. G. podľa pokynov S. U. sumu v hotovosti 34.063,- Sk (1.130,68 €), ktorú prevzal S. U. a sumu 1.143,586,- Sk (37.960,10 €) poukázaním na osobný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v H. N., a.s. na majiteľa U. G.. Z takto zabezpečeného zisku časť v hotovosti vyplatili týmto na území Slovenskej republiky nedovolené zotrvávajúcim a nedovolené zamestnaným občanom Ukrajiny a zvyšok si medzi sebou bližšie nezisteným spôsobom rozdelili,

4/ od začiatku januára roku 2009 do 14.08.2009 v úmysle získať finančný zisk, umožnili najmenej dvanástim občanom Ukrajiny (O. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., F. F., N. č. XXX, X., U. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. P., H. F., Z. G., T. č. XX, X., W. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., F. F., N. č. XXX, X., P. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., F. F., F. D. č. XX, X., B. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., K. F., Z., U. X. č. XX, X., P. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. P., H. F., G., R. č. XX, X., U. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. P., H. F., G., U. X. č. XXX, X., S. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., L. F., P., L. T. č. XX, X., O. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., F. F., N. č. XX, X., V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., K. F., Z., U. X. č. XX, X., H. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., F. F., N. č. XXX, X., B. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. P., G. XXX, X.) nedovolené zotrvať a nedovolené sa zamestnať na území Slovenskej republiky tým spôsobom, že S. U. a K. D. prostredníctvom K. Y. a ďalších nestotožnených osôb na Ukrajine vystupujúcich pod menami S. a Z. týmto občanom Ukrajiny ponúkli zabezpečenie dobre platenej práce na území Slovenskej republiky a V. A. v súčinnosti s S. U. a K. D. prostredníctvom obchodnej spoločnosti U., s.r.o., so sídlom M. XX, N., L.: XX XXX XXX im zabezpečili povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky za účelom zamestnania alebo podnikania. Následne S. U. a K. D. zabezpečili ich prepravu na územie Slovenskej republiky, zabezpečili im ubytovanie v najmenej dvoch bytoch v N. - A. a buď ihneď alebo niektorých s odstupom času zadelili v rozpore so zákonom č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnaní ako pomocnú pracovnú silu v prevádzke pekárne obchodnej spoločnosti A. N. A., a.s., so sídlom N. XX, N., IČO: XX XXX XXX, pričom po vykonaní kontroly Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Bratislavav prevádzkových priestoroch obchodnej spoločnosti A. N. A., a.s. bolo dvanásť vyššie uvedených občanov Ukrajiny na základe právoplatného rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava sp. zn. UHCP/RHCP-BA-OCP-AV-2009 zo dňa 14.08.2009, podľa § 57 ods. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, administratívne vyhostených z územia Slovenskej republiky, pretože na území Slovenskej republiky nevykonávali podnikateľskú činnosť, ale vykonávali závislú pracovnú činnosť ako pomocné pracovné sily v prevádzke pekárne, teda vedome vykonávali inú činnosť, než na akú im bolo udelené povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania (napr. v oblasti upratovacích služieb, v oblasti výroby detského oblečenia) v zmysle zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a podľa § 57 ods. 1 písm. c) bod 5 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov administratívne vyhostených z územia Slovenskej republiky, pretože na území Slovenskej republiky vykonávali pracovnú činnosť s iným miestom výkonu práce (N. XX, N.), než na aké im bolo udelené povolenie na prechodný pobyt za účelom zamestnania a určené miesto výkonu práce (G. XX, R.) v zmysle zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti. Za pracovné výkony občanov Ukrajiny obžalovaní v mene obchodnej spoločnosti U., s.r.o. postupne od obchodnej spoločnosti A. N. A., a.s. zinkasovali na podklade najmenej siedmich faktúr, ktoré v mene obchodnej spoločnosti U., s.r.o. vystavila L. C. podľa pokynov V. A. a S. U. najmenej sumu 117.134,57 € poukázaním na účet XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v H.

N., a.s. na majiteľa spoločnosť U., s.r.o., z ktorých časť v hotovosti vyplácali K. D., S. U. a U. G. týmto na území Slovenskej republiky nedovolené zotrúvajúčim a nedovolené zamestnaným občanom Ukrajiny a zvyšok si medzi sebou bližšie nezisteným spôsobom rozdelili.
s a o s l o b o d z u j e ,

pretože skutky nie sú trestným činom.

II. Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných V. A., S. U., K. D., O. P., K. Y. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s a z a m i e t a j ú .

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaných odvolaní obžalovaných V. A., S. U., K. D., U. G., O. P., K. Y. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že špecializovaný trestný súd rozhodol vo vzťahu k obžalovaným V. A., S. U., K. D., K. Y. a O. P. správne a v súlade so zákonom.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu, špecializovaný trestný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak ku správny a úplný skutkový záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetné skutky sa stali tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd.

Vykonanými dôkazmi bolo celkom jednoznačne a nepochybne dokázané, že predmetný pokračovací zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom spáchali obžalovaní V. A., S. U., K. D. a K. Y., tak ako je to uvedené v bodoch 1/ až 4/ napadnutého rozsudku špecializovaného trestného súdu a obžalovaný O. P. v bode 5/ tohto rozsudku, preto v konečnom dôsledku zamietol ich odvolania ako nedôvodné.

Odvolacie námietky obžalovaných prezentované najmä v tom zmysle, že zo spáchania žalovanej trestnej činnosti sa necítia byť vinnými najvyšší súd nepovažoval za dôvodné, pretože takáto ich obhajoba bola vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátená. Odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že skutky tak, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku v bodoch 1/ až 5/ obžalovaní spáchali.

Skutkový stav bol súdom prvého stupňa správne ustálený nielen na základe výpovedí vypočutých svedkov V. O., O. A., L. C., O. G., C. A., F. Z., S. Z., M. G. (zapísaný v obchodnom registri ako konateľ firmy U. Z. N.), O. Z., predstaviteľov spoločností, ktoré zamestnávali ukrajinských štátnych občanov - A. R., H. G., V. O., Ing. V. L., Ing. S. T., Ing. S. T., F. S., Ing. A. M., Ing. T. W., Ing. A. C., svedkyne N. G., pracovníkov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline - M. C., Ing. M. L., svedkov, ktorí ubytovávali občanov Ukrajiny - M. O., M. S., Ing. G. B., V. N., O. N., Ing. H. N., Z. C., Ing. S. G., T. T., N. D. a A. K., Z. C., N. G., Ing. S. N., MVDr. S. X., O. O., Ing. M. S. a celého radu ďalších svedkov - samotných pracovníkov z Ukrajiny - K. A., P. D., N. B., C. Y., U. G., U. Z., P. G., H. K., S. S., O. Z., Z. P., S. A., S. Z., K. N., V. O., M. C., O. Y., O. O. a S. Z..

Ich výpovede plne zodpovedajú popísanému priebehu skutkového deja vo vzťahu k obžalovaným V. A., S. U., K. D., O. P. a K. Y. a sú v súlade i s obsahom zhromaždených listinných dôkazov.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva záver, že skutky uvedené v odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku sa stali a tieto skutky spáchali títo obžalovaní spôsobom tam (v bodoch 1/až 5/) uvedeným.

Obžalovaný S. U. od augusta 2007 do novembra 2007 s úmyslom získať finančný prospech umožnil najmenej jedenástim konkrétnym občanom Ukrajiny nedovolené zotrvať a zamestnať sa na území Slovenskej republiky tak, že týmto občanom ponúkol zabezpečenie ubytovania a práce na Slovensku a po ich príchode ich ubytoval a v rozpore so zákonom č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnaní ich zadelil ako pomocných robotníkov v prevádzke pekárne spoločnosti A. so sídlom v R.. Po vykonaní kontroly príslušníkmi cudzineckej polície a Inšpektorátu práce boli títo občania Ukrajiny vyhodení z územia Slovenskej republiky. Dôvodom tohto postupu bola skutočnosť, že na území Slovenskej republiky sa zdržiavali bez oprávnenia na pobyt (mali udelené tranzitné víza na cestu do Maďarska) a pracovali bez povolenia na zamestnanie v zmysle zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti. Uvedená obchodná spoločnosť vyplatila spoločnosti U. Z. s.r.o. N., v mene ktorej obžalovaný S. U. konal, finančné sumy 1.130,68,- Eur a 37.960,10,- Eur (skutok v bode 1).

V období od októbra 2008 do apríla 2009 v úmysle získať finančný zisk obžalovaní V. A., S. U., K. D. a K. Y. umožnili najmenej piatim konkrétnym občanom Ukrajiny nedovolené zotrvať a zamestnať sa na území Slovenskej republiky tak, že prostredníctvom obchodnej spoločnosti U., s.r.o. N. zabezpečili im pobyt na Slovensku a povolenie na výkon práce v zaradení odlievač, (pretože takýto druh práce bol na Slovensku v tom čase žiadaný), pričom ale mali vedomosť o tom, že títo občania Ukrajiny nie sú v danom odbore vyučení. Napriek tomu ich zadelili ako pomocnú pracovnú silu v prevádzke pekárne v R. a následne, pretože vykonávali iný druh práce, než na akú im bolo udelené povolenie na zamestnanie a prácu nevykonávali na určenom mieste jej výkonu t. j. v R., ale v R., po vykonaní kontroly a zistení týchto skutočností boli z územia Slovenskej republiky administratívne vyhodení. Za prácu občanov Ukrajiny obžalovaní postupne zinkasovali najmenej sumu 14.429,62,- Eur a 34.231,- Eur (skutok v bode 2).

Obdobným nelegálnym spôsobom prostredníctvom spoločnosti U., s.r.o. N. títo obžalovaní umožnili pracovať ďalším dvanástim konkrétnym občanom Ukrajiny, ktorí mali udelené povolenie na zamestnanie na prácu odlievača na adrese A. X v R., hoci neboli v danom odbore vyučení a zamestnali ich ako pomocných stavebných robotníkov na viacerých stavbách v meste R. pre stavebnú spoločnosť Z., s.r.o. Po kontrole cudzineckou políciou a inšpektorátom práce boli z územia Slovenskej republiky (podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 7 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov) administratívne vyhodení. Za pracovné výkony ukrajinských občanov im boli vyplatené finančné sumy 16.298,- Eur, 13.723,19 Eur (skutok v bode 3).

Obdobne od januára 2009 do 14. augusta 2009 v úmysle získať finančný zisk V. A., S. U., K. D. a K. Y. umožnili dvanástim občanom Ukrajiny nedovolené zotrvať a ilegálne sa zamestnať na území Slovenskej republiky, tak že prostredníctvom spoločnosti U. s.r.o. im zabezpečili povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky a následne ich zadelili na výkon práce ako pomocné pracovné sily v prevádzke pekárne v meste N., teda vykonávali inú prácu, než na akú im bolo vydané povolenie. Povolenie im bolo totiž udelené len na vykonávanie podnikateľskej činnosti s určením jej vykonávania v meste R.. Obžalovaní v mene spoločnosti U. s.r.o. zinkasovali sumu najmenej 117.134,57 Eur. Na základe rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru podľa boli títo občania Ukrajiny z územia Slovenska vyhodení (podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 4 zákona 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov).

Obžalovaný O. P. spoločne už s inou osobou umožnil najmenej šestnástim občanom Ukrajiny nedovolené zotrvať a nedovolené sa zamestnať na území Slovenskej republiky, tak že prostredníctvom obchodnej spoločnosti O. Z. s.r.o. N., ktorej je konateľom spoločne s ďalšími osobami (Z. H. a S. Z.)

po uzavretí zmluvy o dielo s konateľom spoločnosti G. P. s.r.o. umiestnili na výkon stavebných a pomocných prác pre túto spoločnosť najmenej šiestich občanov Ukrajiny, ktorí nemali udelené povolenie na pobyt a zamestnanie na území Slovenskej republiky. Za to obdržal prostredníctvom S. Z. postupne finančnú sumu spolu 105.288,- Eur. Časť z týchto peňazí vyplatil za vykonanú prácu občanom Ukrajiny. Tým, že títo občania Ukrajiny nemali udelené povolenie na zamestnanie a pobyt na území Slovenska došlo k závažnému porušeniu zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a zákon č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov.

Práve takéto vyššie popísané konanie je podstatou naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 356 Tr. zák. u obžalovaných V. A., S. U., K. D. a K. Y. v pokračovacej forme a u obžalovaného O. P. toho istého trestného činu samostatného.

Výsledky dokazovania nepotvrdili obhajobu týchto obžalovaných, založenej prevažne na tvrdení, že žalovanej trestnej činnosti sa nedopustili a pokiaľ sprostredkúvali prácu pre občanov Ukrajiny, tak všetko vykonávali legálne v súlade so zákonom.

K námietkam obhajoby, že zákon o službách zamestnanosti explicitne neobsahuje ustanovenie prikazujúce vykonávať len ten druh práce, na ktorý bolo pracovné povolenie vydané a len na určenom mieste, treba uviesť nasledovné:

Postup a podrobnejšie podmienky udeľovania povolenia na zamestnanie cudzincov určilo v zmysle § 3 písm. i/ zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí a rodiny vo väzbe na piatu časť zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov, ktorý konkrétne určuje podmienky zamestnávania cudzincov na území Slovenskej republiky. Podľa neho povolenie na prácu zodpovedá predloženému príslubu zamestnávateľa, a to aj z hľadiska miesta výkonu práce cudzinca. Cudziniec, ktorý je účastníkom právnych vzťahov vznikajúcich podľa tohto zákona je pred vydaním povolenia na zamestnanie ako žiadateľ o jeho udelenie poučený, okrem postupu k jeho získaniu aj o tom, že povolenie na zamestnanie je platné len na druh práce, ktorý zodpovedá predloženému príslubu zamestnávateľa, a to aj z hľadiska miesta výkonu zamestnania, čo potvrdzuje svojím podpisom.

V zmysle ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov môže potom policajný útvar udeliť cudzincovi povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania, na základe povolenia na zamestnanie vydané príslušným úradom práce. Povolenie na zamestnanie môže príslušný úrad udeliť v zmysle § 22 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti cudzincovi, ak voľné pracovné miesto nie je možné obsadiť uchádzačom o zamestnanie vedeným v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Žiadosť o udelenie povolenia na zamestnanie, ktorú cudzincovi poskytne úrad práce, sociálnych vecí a rodiny obsahuje aj písomný „Prísľub zamestnávateľa na prijatie cudzinca do zamestnania“. Zamestnávateľ svojím podpisom a pečiatkou potvrdí, že po získaní povolenia na zamestnanie, prijme cudzinca do zamestnania. Analogicky z piatej časti zákona o službách zamestnanosti vyplýva, že povolenie na zamestnanie je neprenosné a je platné len na taký druh práce, ktorý zodpovedá predloženému príslubu zamestnávateľa, a to aj z hľadiska miesta výkonu práce.

Tým, že ukrajinskí pracovníci vykonávali inú prácu ako tú, na ktorú im bolo vydané pracovné povolenie (napr. na prácu odlievača, ale robili pomocnú prácu v pekárni) a vykonávali túto prácu na inom mieste ako to mali povolené, dopúšťali sa výkonu nelegálnej práce, čím došlo k závažnému porušeniu § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a príslušných ustanovení zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti v súvislosti s nelegálnou prácou a nelegálnym zamestnávaním pri zamestnávaní cudzincov. Preto bol u týchto občanov Ukrajiny naplnený zákonný dôvod na rozhodnutie o ich administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky (§ 57 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov).

Teda aj podľa názoru najvyššieho súdu obžalovaní umožnili „nedovolené sa zamestnať“ občanom

Ukrajiny, teda tento pojmový znak trestného činu prevádzachstva podľa § 356 Tr. zák. bol naplnený a súd prvého stupňa nepochybil pri právnom posúdení ich konania, keď týchto uznal za vinných zo spáchania tohto deliktu (u obžalovaných V. A., S. U., K. D. a K. Y. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.).

Odvolacie námietky obžalovaných sa sústreďovali aj na otázku zavinenia, resp. na subjektívnu stránku trestného činu, keď obžalovaní nepopreli, že vykonávali nábor a zabezpečovali vybavenie administratívnych formalít potrebných na pobyt a vykonávanie pracovnej činnosti na území Slovenskej republiky pre občanov Ukrajiny. Namietali však, že by mali úmysel smerujúci k ich nelegálnemu pobytu, resp. k nelegálnemu výkonu pracovných činností. Špecializovaný trestný súd vykonal potrebné dokazovanie a zistenie, aby mohol bezpečne posúdiť, či obžalovaní V. A., S. U., K. D. K. Y. a O. P. dopustili sa konania, ktorým umožnili zotrvať a nedovolené sa zamestnať osobám, ktoré nie sú občanmi Slovenskej republiky ani iného členského štátu Európskej únie na území Slovenskej republiky, v úmysle získať finančnú výhodu.

Na zavinenie ako znak charakterizujúci subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu možno usudzovať zo zistených objektívnych skutočností. Ak v súdenom prípade súd zistil, že obvinení konali tak, že umiestňovali občanov Ukrajiny na výkon iného druhu práce, než na akú im bolo vydané povolenie na zamestnanie a nevykonávali tieto práce na povolených miestach, resp. umožnili zotrvanie takýchto osôb na území Slovenskej republiky len na základe tranzitných víz, že mali vedomosť o dôvodoch administratívneho vyhostenia týchto občanov Ukrajiny a že teda mali v tomto smere dostatočné znalosti a skúsenosti, nemožno dôjsť k inému záveru než k tomu, že obžalovaní konali v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák. V danej súvislosti je významnou okolnosťou skutočnosť, že bežnou praxou obžalovaných bolo zabezpečenie potvrdení o vyškolení, resp. o vyučení občanov Ukrajiny v požadovanom odbore na taký druh práce, o ktorom vedeli, že je na trhu práce Slovenskej republiky žiadaný a že na takýto druh práce Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny bude vydané povolenie na zamestnanie. Na základe výsledkov dokazovania súd prvého stupňa nemohol dospieť k inému záveru, než takému, že obžalovaní (napriek tomu, že po formálnej stránke sa mohlo javiť, že občania Ukrajiny vykonávajú práce v súlade s príslušnými právnymi normami Slovenskej republiky), mali vedomosť o tom, že tieto osoby umiestňujú na výkon prác v rozpore s im vydanými pracovnými povoleniami, a to pokiaľ sa týka výkonu konkrétneho druhu práce, ako aj miesta, na ktorom túto prácu vykonávali.

Obžalovaný K. Y. v odvolaní namietal, že vykonával práce viac-menej na území Ukrajiny na základe priateľských vzťahov s obžalovanými V. A., S. U. a K. D.. Predtým v roku 2007 sa s S. U. dohodol, „že mu dá na Slovensku prácu“. Spolu so svojou manželkou pricestoval na Slovensko na „podnikateľské vízum“, pracoval vo veľkoobchode N.. Odmenu za prácu mu vyplácal S. U.. Neskôr pomáhal obžalovaným s prepravou Ukrajincov so svojím mikrobusedom, pomáhal im vyplňať doklady, odovzdával im peniaze na úhradu poplatkov, ktoré mu zasielali S. U. a K. D. prostredníctvom banky J. X.. S menovanými sa dohodol, že mu budú za túto prácu vyplácať finančnú odmenu, tak ako keby pracoval na Slovensku.

Za týchto okolností je nepochybne zrejmé, že obžalovaný K. Y. mal dostatočnú vedomosť o tom, akým spôsobom V. A., S. U. a K. D. sprostredkujú prácu občanom Ukrajiny na území Slovenskej republiky, ako aj, že ich pobyt na území Slovenska často skončil na základe ich administratívneho vyhostenia na základe rozhodnutia cudzineckej polície a teda musel vedieť, že svojím konaním umožňuje alebo napomáha zotrvať a nedovolené sa zamestnať občanom Ukrajiny na území Slovenskej republiky, za účelom získania finančnej výhody.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prvostupňový súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaných, keď týchto uznal za vinných V. A. v bodoch 2/,3/,4/ obžalovaného S. U. v bodoch 1/,2/,3/,4/ obžalovaného K. D. v bodoch 2/,3/,4/ a obžalovaného K. Y. v bodoch 2/,3/,4/ pokračovacím zločinom prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 356 Tr. zák. a obžalovaného O. P. zo spáchania samostatného skutku v bode 5/ zločinom prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa §

20 k § 356 Tr. zák.

V súlade so zákonom postupoval špecializovaný trestný súd aj pri rozhodovaní o uložených trestoch týmto obžalovaným. Tresty odňatia slobody u obžalovaných V. A., S. U., K. D. a O. P., uložené im vo výmere, ktorá pokrýva dĺžku ich väzby a trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu u obžalovaného K. Y. dostatočne a spravodlivo zohľadňuje zákonné podmienky účelu trestu ako z hľadiska prevýchovnej požiadavky, tak aj z hľadiska požiadaviek individuálnej a generálnej prevencie.

Uložené tresty považuje aj odvolací súd za správne a zákonné, pretože aj podľa jeho názoru plne zodpovedajú závažnosti trestnej činnosti, osobám obžalovaných, ich doterajšiemu spôsobu života a možnostiam ich prevýchovy a nápravy. V súlade so zákonom zaradil súd obžalovaných V. A., S. U., K. D. a O. P. pre výkon uložených trestov prostredníctvom ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na uvedené okolnosti, najvyšší súd podľa § 319 Tr. por. odvolania týchto obžalovaných zamietol.

K oslobodzujúcej časti vo vzťahu k obžalovanej U. G.:

Podľa názoru najvyššieho súdu ani vykonaním rozsiahleho a vyčerpávajúceho dokazovania v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že konanie obžalovanej U. G. popísané v skutkových vetách pod bodmi 1/ a 4/ napadnutého rozsudku naplnilo znaky trestného činu.

Jej participácia na spáchaní trestnej činnosti mala spočívať vo vzťahu ku skutku v bode 1/ vo vystavení štyroch kusov faktúr v mene obchodnej spoločnosti U. Z. s.r.o. na pokyn svojho manžela S. U. na konkrétne finančné sumy s poukázaním na osobný bankový účet (vedený v H.) na majiteľa U. G. a vo vzťahu ku skutku v bode 4/ napadnutého rozsudku časť peňazí zinkasovaných od obchodnej spoločnosti A. N. A. na základe siedmych faktúr vystavených L. C. na pokyn V. A. a S. U., ktoré boli vyplatené na bankový účet spoločnosti U., mala vyplatiť v hotovosti občanom Ukrajiny, ktorí na území Slovenska nedovoľene zotrvali a boli nedovoľene zamestnaní.

Obžalovaná vo svojich opakovaných výpovediach v podstate uviedla, že je manželkou obžalovaného S. U. a v inkriminovanom čase (od septembra 2007) bola v pokročilom štádiu tehotenstva. V novembri sa im narodilo dieťa. Nemala vedomosť, že by sa zúčastňovala na páchaní akejkoľvek trestnej činnosti. Nemohla tak robiť už aj z dôvodu, že starostlivosť o narodené dieťa zaberala všetok jej čas. Čo sa týka účtov, muž ju požiadal, aby si otvorila v banke účet, s tým že budú naň poukazované peniaze. Následne ju potom príležitostne požiadal, aby určité sumy vybrala a odovzdala mu ich. Nič zlé v tom nevidela, tak to urobila. V ich rodine to fungovalo tak ako všeobecne to funguje v ukrajinských rodinách: muž je hlava rodiny, o ktorú sa stará a treba ho rešpektovať. Na žiadosť manžela niekoľkokrát vypísala faktúru na ich spoločnom počítači, vytlačila ju, ale nemala žiadnu vedomosť o tom, že by bola fiktívna. Údaje jej diktoval buď manžel alebo obžalovaný K. D.. Faktúry dostali od firiem, v ktorých pracovali Ukrajinci. Daňové priznania vyhotovovala ekonómka, ktorá jej ukázala kde to má podpísať a odnieť podať na daňový úrad. Ona sama nevedela účtovníctvo, pretože sa v tom nevyzná.

Výpoveď obžalovanej je zhodná s výpoveďou obžalovaného S. U., ktorý potvrdil, že ako manželka mali spoločný bankový účet, na ktorý boli poukazované peniaze z firiem, v ktorých pracovali Ukrajinci a ktorú prácu sprostredkovala spoločnosť U.. Doslova uviedol „jeden, alebo 2krát, veľmi málo vystavila faktúry aj jeho manželka podľa jeho inštrukcií, čo má do nich napísať“. Inak U. G. pre firmu U. nevykonávala žiadnu prácu. Aj obžalovaný K. D. okrem iného uviedol, že „faktúry za spoločnosť U. vystavoval obžalovaný V. A. alebo svedkyňa L. C.“.

Svedok O. A. vypovedal, že ho S. U. požiadal či by mu nemohol vystavovať faktúry pre jeho spoločnosť - U. Z. a neskôr I. Z. s.r.o. Faktúry odovzdával S. U. alebo K. D. v mieste svojho bydliska,

alebo v mieste svojho zamestnania. Dva alebo trikrát prišla pre faktúry U. G.. Robil to pre nich ako kamarátsku službu, nič za to nedostával. Začiatkom roka 2007 S. U. všetky doklady od neho zobral a povedal, že ďalej bude v účtovníctve pokračovať sekretárka V. A. pani L. C..

Svedkyňa L. C. uviedla, že U. G. osobne nepozná, robila asistentku obžalovanému V. A.. Vykonávala práce ako: zmeny a zápisy v obchodných registroch, pripravovala podklady pre pobyty cudzincov, K. D. jej dával podklady, aby pripravila faktúry za spoločnosť U. za vykonané práce v jednotlivých spoločnostiach.

Dokazovanie bolo vykonané okrem iného aj listinnými dôkazmi:

- „Zmluvou o prevode obchodného podielu“ spoločnosti U. na inú osobu, ktorá bola podpísaná M. G., v zastúpení U. G.,
- plnomocenstvami M. G. pre V. A., U. G. a S. U., aby ho ako konateľa zastupovali vo všetkých záležitostiach ohľadom spoločnosti U. Z.,
- výpisom a potvrdeniami o výberoch hotovostí z bankového účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX v H. na majiteľa U. G.,
- účtovné doklady spoločnosti N., z ktorých sú zrejmé prevody finančných prostriedkov na účte založený U. G. a na účte spoločnosti U. Z..

Špecializovaný trestný súd vykonal na hlavnom pojednávaní rozsiahle dokazovanie, na základe výsledkov ktorého nebolo celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že konanie obžalovanej U. G. v bodoch 1/ a 4/ napadnutého rozsudku naplnilo všetky znaky zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa §20 Tr. zák. k § 356 Tr. zák., tak ako to ustálil súd prvého stupňa. Najvyšší súd sa s takýmto záverom súdu prvého stupňa nestotožnil a sám dospel k záveru, že vina obžalovanej nebola jednoznačne preukázaná, a preto ju v konečnom dôsledku podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby špeciálneho prokurátora oslobodil.

V súdenom prípade totiž nie je možné jednoznačne konštatovať preukázanie zavinenia obžalovanej ako znaku charakterizujúceho subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu. Zločin prevádzachstva podľa § 356 Tr. zák. je úmyselným trestným činom, teda zákon vyžaduje naplnenie priameho alebo aspoň nepriameho úmyslu páchatela. To znamená, že chcel spôsobom uvedeným v trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo aspoň vedel, že svojim konaním môže také porušenie alebo ohrozenia spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Chráneným záujmom spoločnosti pri trestnom čine prevádzachstva podľa § 356 Tr. zák. je záujem v zabránení nedovoleného zotrvania alebo nedovoleného zamestnávania osobám, ktoré nie sú občanmi Slovenskej republiky, členského štátu Európskej únie alebo zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore, alebo nemajú trvalý pobyt na ich území.

Z výsledkov dokazovania nebolo jednoznačne preukázané, že obžalovaná U. G. by mala vedomosť o tom, že jej manžel S. U. a jeho spoločníci K. D., V. A., K. Y. vykonávali v rámci činnosti spoločností U. Z., spoločnosti U. nelegálnu činnosť v tom zmysle, že zamestnávajú občania Ukrajiny vykonávali iné práce, ako tie, na ktoré mali vystavené povolenia na zamestnanie, alebo že vykonávali práce na inom ako povolenom mieste, resp. že sa zdržiavali na území Slovenska nelegálne, pretože mali udelené iba tranzitné víza. Dokazovaním nebolo totiž jednoznačne preukázané, že by obžalovaná niekedy participovala na vybavovaní takýchto dokladov, resp., že by mala k nim prístup a tak možnosť zoznámiť sa s ich obsahom. Nikdy sa nezúčastňovala žiadnych kontrol týchto pracovníkov na ich pracoviskách. Taktiež nebolo jednoznačne preukázané, že by mala vedomosť o vyhost'ovaní týchto pracovníkov z územia Slovenska z dôvodu porušovania zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnaní, zákona 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti.

Dokazovaním vo vzťahu k obžalovanej U. G. bolo nesporne preukázané, že ako manželka obžalovaného S. U. na jeho žiadosť si založila osobný bankový účet, z ktorého na jeho žiadosť niekoľkokrát vyberala finančné prostriedky, ktoré mu v prípade ich výberu odovzdávala, prípade sama na jeho požiadanie

odovzdala finančnú sumu ukrajinským pracovníkom a raz alebo dvakrát vyhotovila na žiadosť manžela faktúry. Dokazovanie bolo vykonané aj listinnými dôkazmi korešpondujúcimi s týmito jej parciálnymi činnosťami. Podľa názoru najvyššieho súdu je potrebné konštatovať, že činnosti, ktoré obžalovaná vykonávala pre manžela S. U., resp. pre spoločnosti U. Z. alebo pre spoločnosť U., nemuseli u nej vyvolať vedomosť o tom, že sa jedná o činnosť v rozpore s vyššie citovanými zákonmi. V tomto smere nebola vyvrátená jej obhajoba keď tvrdila, že plnila len sporadicky požiadavky manžela a nemala žiadnu bližšiu vedomosť o tom, že by sa dopúšťala trestnej činnosti, resp. niečoho čo by bolo v rozpore s právnymi normami upravujúcimi podmienky povoľovania práce cudzincov na území Slovenskej republiky. Naopak, je ľahko uveriteľné jej tvrdenie (potvrdené aj spoluobžalovanými), že podstatu fungovania firiem, ktoré sprostredkovávali prácu pre ukrajinských občanov nepoznala. Plnila len niektoré požiadavky S. U. ako svojho manžela, ktorého v tomto smere rešpektovala. Logickým sa javí aj jej tvrdenie, že keď bola vo vysokom štádiu tehotenstva, resp. keď sa starala o dieťa po jeho narodení, nemala mnoho voľného času na vykonávanie iných činností.

Z dokazovania naopak vyplýva, že všetky doklady súvisiace s vybavovaním pobytu a pracovnými povoleniami (vycestovacie víza na konzuláte v X., pracovné povolenia na úradoch práce, sociálnych vecí a rodiny, povolenia prechodného pobytu, ubytovanie, lekárske prehliadky etc.) vybavovali výlučne obžalovaní S. U., V. A., K. D. a K. Y., prípadne ešte aj iné osoby, ale nikdy nie obžalovaná U. G.. Rovnako tak nebolo preukázané, že by prišla do styku (či už priameho alebo prostredníctvom listín) s kontrolami Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru. Mohli by sme iba predpokladať, že sa o týchto skutočnostiach mohla dozvedieť od svojho manžela, avšak v tomto smere neexistujú žiadne dôkazy a mohli by sme hovoriť o takejto možnosti len hypoteticky a iba v rovine indícií, ale nie jednoznačne preukázaných okolností.

V danej súvislosti najvyšší súd len marginálne poznamenáva, že ďalšie objemy finančných prostriedkov boli obžalovanými V. A., S. U. a K. D. zinkasované na podklade faktúr, ktoré vyhotovovala pre nich L. C. a O. A., ktorí na ich činnosti participovali aj inými činnosťami, pričom obaja menovaní neboli obžalovaní a boli vo veci vypočutí len procesnom postavení svedkov.

Za vyššie uvedenej dôkaznej situácie nebolo možné konanie obžalovanej U. G. posúdiť ako trestný čin, a preto v zmysle zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) v časti skutkov uvedených v bodoch 1/ a 4/ napadnutého rozsudku najvyšší súd ju spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil.

K oslobodzujúcej časti - k odvolaniu prokurátora:

Obžaloba kládla za vinu obžalovaným v bode I/ spáchanie zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. Záver špecializovaného trestného súdu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní trestne stíhaní aj najvyšší súd považuje za správny, v súlade s výsledkami vo veci vykonaného dokazovania. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa plne stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa a v tomto smere v celom rozsahu poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Zločinecká skupina je definovaná ako skupina najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden alebo viac zločinov, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Tr. zák. alebo niektorý z trestných činov korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho oddielu osobitnej časti Trestného zákona na účely priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci, v súlade so zisteniami prvostupňového súdu dospel k záveru, že konanie obžalovaných nenaplnuje znaky trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku na základe vykonania dokazovania podrobne a presvedčivo rozviedol, že v rámci zoskupenia osôb (obžalovaných) absentovala štruktúrovanosť a hoci ich činnosť mala určité znaky plánovitosti a

koordinovanosti konania za účelom dosiahnutia cieľa, ich činnosť bola založená len na báze dobrovoľnosti a nie na báze prísnych pravidiel typických pre zločineckú skupinu ako najvyššej formy organizovaného zločinu.

Najvyšší súd sa preto s odôvodnením postupu Špecializovaného trestného súdu uvedeného v jeho rozhodnutí plne stotožnil a v podrobnostiach naň poukazuje.

V nadväznosti naň len dodáva, že Trestný zákon v § 129 definuje pojem skupina osôb a organizácia a v odseku 2 konkrétne organizovanú skupinu a v odseku 4 zločineckú skupinu. Z ich zákonného vymedzenia vyplýva, že u oboch skupín ide o spoločenie najmenej troch osôb, ktoré pre uľahčenie spáchania trestnej činnosti konajú s určitou plánovitosťou, koordinovanosťou, a teda deľbou úloh v ich rámci.

Nad tento spoločný rámec Trestný zákon oproti organizovanej skupine zločineckú skupinu definuje aj ako skupinu existujúcu počas určitého obdobia s cieľom spáchať jeden, alebo viac zločinov, alebo trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Tr. zák., trestných činov korupcie podľa ôsmej hlavy, tretieho oddielu Trestného zákona, a ktorá je charakteristická svojou štruktúrovanosťou.

Je teda zrejmé, že z dikcie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že u zločineckej skupiny ide o oveľa závažnejšiu- najvyššiu formu organizovaného zločinu, ako to napokon správne konštatuje vo svojom uznesení aj súd prvého stupňa. Uvedený záver vyplýva z toho, že dosiahnutie cieľa je podmienené sofistikovanejším riadením. Treba vychádzať zo všeobecných poznatkov teórie riadenia, ktorá sa zaoberá formami usporiadania časti do celku, organizáciou a riadením týchto celkov za účelom dosiahnutia stanovených cieľov. Potom z hľadiska aplikácie poznatkov tejto vedy je to práve znak štruktúrovanosti zločineckej skupiny a formy jej riadenia, ktoré v podstatnej miere zvyšujú nebezpečenstvo jej konania. Súčasne majú podstatný vplyv na jej relatívnu stabilitu v čase, čo predstavuje ďalší zo znakov zákonného vymedzenia zločineckej skupiny. Práve štruktúra tejto skupiny ako usporiadanie jej častí do celku tvorí kostru, ktorá so sofistikovaným riadením umožňuje veľmi efektívne dosahovať cieľ. Zločinecká skupina je organizačne členitejšia, hlavne vertikálne a viac formálnejšia v zmysle vzťahov nadriadenosti a podriadenosti jej zložiek.

Uvedená štruktúra teda spolu so sofistikovaným riadením, medzi ktoré patrí dôsledné dlhodobé a strategické plánovanie činnosti, operatívne riadenie zložiek štruktúry pre dosiahnutie konkrétnych cieľov, kontrola zložiek skupiny a spätná väzba na vyvodenie dôsledkov a opatrení pre jej ďalšiu činnosť do budúcnosti sú tie zásadné atribúty tejto najvyššej formy organizovaného zločinu.

V predmetnej veci nebol preukázaný štruktúrovaný charakter skupiny, ako aj prísne vynútiteľné pravidlá jej fungovania. Takéto znaky zločineckej skupiny činnosť obžalovaných v súdnej trestnej veci absentujú.

Obžaloba kládla za vinu v bode II. obžalovaným pre skutky 1, 2, 3, 5, 7, 10, 11 v bode III obžaloby pre skutky 2, 4, 5, 6 a v bode IV. pre skutky 1, 3 obzvlášť závažný zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 Tr. zák. vo viacčinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 Tr. zák.

Definícia obchodovania s ľuďmi podľa medzinárodného práva znie nasledovne: „Obchodovanie s ľuďmi je verbovanie, preprava, odovzdanie alebo prevzatie ľudí pod hrozbou alebo použitím násillia, alebo iných foriem donucovania, únosu, podvodu, lsti, zneužitia právomoci, alebo zraniteľného postavenia alebo prijatia alebo poskytnutia platieb alebo prospechu na dosiahnutie súhlasu osoby majúcej kontrolu nad inou osobou s cieľom vykorisťovania. Vykorisťovanie zhrňuje, ako minimum, vykorisťovanie formou prostitúcie alebo iné formy sexuálneho vykorisťovania, nútenú prácu či služby, otroctvo, praktiky podobné otroctvu, nevoľníctvo alebo odoberanie orgánov“.

Z výpovedí svedkov - ukrajinských pracovníkov vypočutých v rámci dožiadania o právnu pomoc

vyplýva, že boli vopred oboznámení s dĺžkou pracovného času, s výškou zárobku, s výškou časti platu, ktorá im bude zrazená a s dohodnutými podmienkami súhlasili. Žiaden z týchto svedkov nepotvrdil, že by sa nemohol z pracoviska vzdialiť alebo slobodne pohybovať, alebo že by im bol odobratý cestovný pas. Naopak zhodne potvrdili, že ak im pracovné podmienky nevyhovovali, z práce mohli odísť a v tomto im nikto z obžalovaných nebránil.

Obžalovaní v predmetnej veci žiadneho z občanov Ukrajiny nevystavili takým krutým podmienkam, ktoré by ohrozovali ich život a zdravie a neboli vydieraní takým spôsobom, ktorým by naplnili definičné znaky trestného činu obchodovania s ľuďmi. Vo viacerých prípadoch tieto osoby vo svojich svedeckých výpovediach potvrdili, že územie Slovenskej republiky mohli slobodne opustiť.

Trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto príjem alebo vec pochádzajúcu z trestnej činnosti, v úmysle zatajiť existenciu takého príjmu alebo veci, zakryť ich pôvod v trestnej činnosti, ich určenie či použitie na spáchanie trestného činu, zmariť ich zaistenie na účely trestného konania alebo ich prepadnutie alebo zhabanie,

a/ prevedie na seba alebo iného, požičia, vypožičia, prevedie v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, dovezie, prevezie, privezie, premiestni, prenajme alebo inak seba alebo inému zadováži, alebo

b/ drží, uschováva, ukrýva, užíva, spotrebuje, zničí, zmení alebo poškodí.

V procese dokazovania v posudzovanej veci neboli produkované žiadne dôkazy, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že obžalovaní spáchali skutky, ktoré by bolo možné práve posúdiť ako obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/, písm. b, ods. 4 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák.

Obžalovaní za pracovné výkony občanov Ukrajiny postupne inkasovali finančné prostriedky od spoločností, pre ktoré vykonávali prácu v mene obchodných spoločností U. s.r.o., U., s.r.o. resp. O. Z., s.r.o. (u obžalovaného O. P.) na konkrétny bankový účet, ktoré finančné prostriedky sčasti použili na vyplatenie týmto ukrajinským občanom. Z takto preukázaného konania obžalovaných je nepochybne zrejmé, že definičné znaky zločinu legalizácie príjmov z trestnej činnosti ani v jednej z jej foriem nenaplnili.

Špecializovaný trestný súd, keď neakceptoval právnu kvalifikáciu uvedenú v obžalobnom návrhu, rozhodol správne a v súlade s výsledkami dokazovania a svoje rozhodnutie správne a vyčerpávajúcim spôsobom aj v tejto časti odôvodnil. Najvyšší súd preto v jednotlivostiach naň poukazuje bez potreby túto argumentáciu opakovať.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že odvolanie podané prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry nie je opodstatnené a dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.